

Sygn. akt IV CNP 35/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi powodów
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w Toruniu
z dnia 25 września 2013 r., sygn. akt VIII Ca 396/13,
w sprawie z powództwa S. S., M. S. i M. S.1
przeciwko E. S.
o wydanie rzeczy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 grudnia 2015 r.,

1) odrzuca skargę;

2) zasądza od S. S., M. S. i M. S. 1 w częściach równych na rzecz E. S. kwotę 1200,- (tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Skarżący domagali się na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c. stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 25 września 2013 r. sygn. akt VIII Ca 396/13, którym została oddalona ich apelacja od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmnie oddalającego powództwo o wydanie ruchomości lub zasądzenie kwoty 15.000 zł.

Skargę oparli na podstawie naruszenia prawa materialnego przez niezastosowanie art. 73 § 2 k.c. w zw. z. 75¹ § 1 k.c. i wskazali, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z tymi przepisami, czego konsekwencją jest wyrządzenie szkody polegającej na utracie prawa własności co do wymienionych ruchomości wchodzących w skład przedsiębiorstwa w kwocie 15.000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Poza wykazaniem przesłanek dopuszczalności skargi określonych w art. 424¹ § 1 k.p.c., skarżący są zobowiązani do wykazania wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona ze wskazaniem w jakiej części zostało zaskarżone, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym orzeczenie to jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Zachowanie powyższych wymagań konstrukcyjnych skargi podlega badaniu przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi, uchybienie tym wymaganiom nie podlega sanowaniu, zaś brak któregośkolwiek z elementów skutkuje odrzuceniem skargi *a limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy wyjaśnił także, iż wymagania te powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a nadto że każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (postanowienia z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, nie publ.).

Brak podstaw do przyjęcia, że zostało spełnione wymaganie określone w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., który nakłada na skarżącego obowiązek uprawdopodobnienia szkody, wyrządzonej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Niezbędne jest bowiem dokonanie wyodrębnionego wywodu i uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody ze wskazaniem, że już nastąpiła oraz określeniem czasu jej wystąpienia, zakresu, rozmiaru oraz wykazaniem istnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zaskarżonym wyrokiem. Wymogu tego nie spełnia wskazanie przez powoda, że szkoda polega na nie zasądzeniu odpowiedniego odszkodowania za poniesioną szkodę bez uprawdopodobnienia jej wysokości oraz uwiarygodnienia tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów lub co najmniej ich surogatów. Uprawdopodobnienie rozpatrywane jest bowiem nie tylko w aspekcie celu, którym jest przekonanie organu decyzyjnego o istnieniu stanu wskazanego przez skarżącą, ale również w aspekcie środków, które usprawiedliwiają to przekonanie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC, nr 7-8, poz. 141). Skarżący powinien odwołać się do okoliczności, które znajdują potwierdzenie w materiałach dołączonych do skargi albo znajdujących się w aktach sprawy prawomocnie zakończonej i wskazują na poniesienie szkody oraz jej związek przyczynowy z zaskarżonym orzeczeniem. Uzasadnienie skargi w tym zakresie ogranicza się do wadliwego twierdzenia o bezsporności tytułu własności prawnego poprzednika prawnego skarżących do przedmiotowych ruchomości i wskazania na odmienną ocenę materiału dowodowego, co nie może być przedmiotem kontroli Sądu Najwyższego w tym postępowaniu, wobec wiążącego z mocy art. 424⁴ k.p.c. ustalenia Sądu drugiej instancji, że ruchomości te były kupowane sukcesywnie przez trzech braci Sulima w toku wspólnie prowadzonej działalności gospodarczej. O prawie własności nie może też przesądzać fakt zarejestrowania działalności na jednego z tych braci. Wskazane przez skarżącą przepisy prawa materialnego w powiązaniu z art. 55¹ k.c. dotyczą zbycia przedsiębiorstwa w całości lub jego zorganizowanej części, a ustalenia Sądu Okręgowego mogą świadczyć jedynie o tym, że doszło do odpłatnego przekazania udziału we współwłasności ruchomości wchodzących w skład przedsiębiorstwa, którego składniki stanowiły współwłasność trzech osób fizycznych i które to osoby fizyczne w dalszym ciągu wspólnie potem

prowadziły działalność gospodarczą i dzieliły się zyskami. Samo twierdzenie o uszczupleniu majątku skarżących nie stanowi wykazania szkody bez wykazania związku przyczynowego oraz jej wysokości przez chociażby odwołanie się do dokumentów znajdujących się w aktach sprawy prawomocnie zakończonej i wskazanie na sposób jej wyliczenia, tym bardziej, że maszyny kupowane były w początku lat dziewięćdziesiątych jako złomowane w przedsiębiorstwie państwowym.

Brak spełnienia w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. powoduje odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej (art. 424⁸ § 1 k.p.c.), wobec czego orzeczono jak w sentencji, o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 19 ust. 1, § 6 pkt 4 oraz § 12 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).